

37. ЗВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ ПРЕСИ

ДНЯ 8 КВІТНЯ 1933.

АМЕРИКА І ПОВСЯКНУТТЯ РАДЯНИНИ

З достовірного джерела довідуємося, що в Сенаті Злучених Штатів повсталі сильні обсязції проти визнання Радянщини. Дуже неприємний для Радянщини настрій викликали арешти чужинських (англійських) інженерів в Москві та інші обставини. Після відомостей про те що ніхто не сподівається, що Сенат майже напевно відоме проєкт визнання Радянщини.

(УМІЖРО ЛОНДОН)

ПРОТИ САМОСТІЙНОСТІ УКРАЇНИ

Самостійницькі змагання українців заволоділи не тільки більшовиків, але й російських емігрантів, які все обстоювали і обстоюють "єдину надію" Росії.

В суботу (1 квітня) приїздив до Лондону один з провідників російської еміграції, Олександр Ф. Керенський. В розмові з представниками англійської преси заявив він, що проєкт "відірвання від Росії України, козацьких земель та Кавказу, це безглузда мрія. Росія творить цілість, яку створили століття історії і вона останє цілістю. Росіяне, які закордоном ведуть акції проти більшовиків не мають в своїй програмі заміру роздроблення Росії, а того, що такий програм відлягає, не будуть підтримати."

(УМІЖРО ЛОНДОН)

СЕКРЕТАР ЛОУІС ДЮВІС ПРО ВІДНОСИНИ НА УКРАЇНІ

На дні повернувшись з довгої подорожі по Радянському Союзі буковий секретар Лойс Дювіс, п. Геретс Дювіс. Він дуже добре говорить російською мовою та розуміє українську. Бував між іншим і на Україні, не тільки в містах, але й на селах між селянством.

Представник нашого БЮБ'у мав нагоду дуже говорити з п. Дювісом про відносини на Україні та Радянщині загалом.

"Ніхто в Західній Європі не може собі уявити цього страшного положення в якому знаходиться Радянщина. Всюди, де тільки я побував, всюди чув одне й те саме: 'немає хліба, наряд гине з голоду.'"

Про Україну п. Дювіс каже, що там саме тепер московський уряд переводить сильну русифікацію, яка має на цілі знищення української національної рух, який проявляється в кожній ділянці життя на Україні і з яким п. Дювіс отричався навіть у віддалених від міст українських селах.

"На Україні позитивний сильний національний рух - каже п. Дювіс - і з ним треба чекати. Огірчення проти Москви загалом. В селі, в якому я перебував, всі одверто висказували переді мною свої жалі. Один старий селянин скарився наступав положення словами: 'Давніше ми мали коні, безрого, курі. Сьогодні гинемо з голоду. Давніше ронили голували ми весь світ своїм збіжжям. Тепер забрали від нас останнє зерно і не остало нам нічого.'"

"В Полтавщині сотні покинутих хуторів. Цілі села порожні бо мешканці або вмерли, або пішли шукати за хлібом навіть до... Москви!"

П. Дювіс має враження, що весь Радянський Союз стоїть перед маревом голодної смерті. В Україні жна до тепер шанувалася тим, що немає безробіття, тисячі робітників трудять працю і можливість життя. Фабрики немає їх чим годувати. На запит, чому фабрики звільняють робітників, один з управителів фабрики, яку п. Дювіс оглядав, відповів, що "збільшено механізацію фабрики та піднято ефективність робітників до того степеня, що можна обійтися меншим числом..."

(УМІЖРО ЛОНДОН)